

[Ellen Poulsen.]

kvindens liv og helbred, er det vor overbevisning, at den nuværende lov er tilstrækkelig, hvis de nødvendige forholdsregler træffes.

Afgørelsen af, om et svangerskab skal afbrydes eller ikke, skal efter vor mening træffes af to læger, hvoraf den ene skal være cheflægen på det sygehus, hvor operationen eventuelt skal finde sted, og naturligvis må man her nøje følge de administrative regler, som sundhedsstyrelsen må anvise. Mindretallets opfattelse af mødrehjælpens plads i billedet kan jeg bedst anføre ved at citere det ændringsforslag i forslag til lov om ændringer i lov om mødrehjælpsinstitutioner, som mindretallet har stillet i betænkningen herom under nr. 7. Der står:

„Såfremt en svanger kvinde, der ønsker sit svangerskab afbrudt, af egen drift eller efter henvisning af det sociale udvalg eller af andre henvender sig til en mødrehjælpsinstitution, påhviler det institutionen at underrette hende om lovens bestemmelser om de gyldige grunde til svangerskabsafbrydelse, søge at afholde hende fra overilede skridt og give hende vejledning om den bistand og de hjælpemidler, der står til rådighed; hvis der er grund til at antage, at kvinden er syg, og at lovlige indikation for svangerskabsafbrydelse forefindes, skal det nødvendige foretages, for at hun kan komme under lægelig observation. En mødrehjælpsinstitution kan ikke selv afgive indstilling til svangerskabsafbrydelse.“

Vedrørende den eugeniske indikation: et svangerskabs afbrydelse på grund af arvelige anlæg hos kvinden, der kan medføre så alvorlige følger for barnet, som nævnes i lovforslaget, går vi ind for, at der skal være mulighed for sterilisation af kvinden, hvis hun indvilger i det og der ikke er særlige grunde, der taler herimod.

Angående svangerskabslovforslagets § 1, stk. 1, nr. 4, som omhandler svangerskabsafbrydelse i tilfælde, hvor kvinden må anses for mindre egnet til at tage vare på et barn på grund af alvorlige psykiske eller fysiske defekter, har der været meget stærk diskussion i udvalget, og man har næret meget store betænkeligheder ved at gå med til denne bestemmelse. Vi finder, at det vil være meget vanskeligt at skønne over, om

en kvinde virkelig er uegnet til at tage vare på et barn, selvom hun lider af særlige fysiske eller psykiske defekter. Livet i dag vidner om, at mangen en sådan kvinde har været en endog særdeles god moder, og endelig er der da også mulighed for, at andre kan tage sig af en sådan moders barn. Vi tør derfor ikke gå med til at indføre en sådan bestemmelse, men ønsker, at den går helt ud af lovforslaget.

Mindretallet kan heller ikke gå med til lovforslagets § 1, stk. 2, ifølge hvilket man undtagelsesvis kan udskyde tidspunktet for afbrydelse af svangerskabet til 20. svangerskabsuge. Vi ønsker at bibeholde den bestemmelse, som findes i den nugældende lov, hvor fristen er sat til 3. svangerskabsmåned. Ganske vist er vi klar over, at fristen kun gælder for den etiske og den eugeniske indikation, men det er det eneste sted i lovforslaget, hvor man har anført en tidsfrist, og det går ofte sådan, at en sådan lovbestemmelse kan få visse konsekvenser også for andre bestemmelser i loven. Nu har man navnlig fra juristernes side sagt, at der kan foreligge tilfælde, især hvor det drejer sig om krænkelse af kvindens kønsfrihed, hvor det kan være vanskeligt at få sagerne frem indenfor et tidsrum af 3 måneder, men bestemmelsen indeholder også en mulighed for undtagelse herfra, idet der står: „normalt ikke foretages efter udløbet af den 3. svangerskabsmåned“. Der er således en mulighed for fravigelse fra denne frist, hvis ganske særlige forhold skulle betinge dette.

Der er i lovforslaget lagt meget stærk vægt på betydningen af et omfattende oplysningsarbejde overfor befolkningen angående seksualhygiejne. Der kan af staten ydes kommuner, private foreninger eller organisationer, som påtager sig organisationen af et sådant oplysningsarbejde, refusion af indtil halvdelen af udgifterne derved. Hvis oplysningsarbejdet har særlig tilknytning til bestemte kommuner, kan tilskuddet gøres betinget af, at disse kommuner deltager i udgifterne med indtil halvdelen af det beløb, der ydes af staten.

Jeg kunne have ønsket, at et sådant oplysningsarbejde altid skulle have en vis tilknytning til kommunerne, for hvad er det, man vil oplyse befolkningen om? Det har været stærkt fremhævet både af den